ПЕРЕДЧУТТЯ

Неправда, кажу, то навіяно, або пороблено,
Знову примірка блискучих святенницьких риз.
Хмари сутемні знов перепалюють обрії,
Натовп збирається. Зріє щось зле і недобре.
Свари — хто більше накида у вогнище хмиз?

Скрізь є оті, кому море лише по коліна,
Вітер засіють, а потім гайда по кущах.
Важко даються в душах людських переміни,
Не вистачає снаги і простого терпіння,
Надто суворий, той неторований шлях.

Надто спокусливий — пошук святих, винуватців.
Так вже бувало — в замкнених колах епох
Сонми ображених… Клопіт шляхетний за націю…
Неправда, кажу я, все здобувається працею,
Незорана нива плодитиме чортополох.

Знов розпочате лишаємо на півдорозі,
Знову спочатку. Зваблює інша зоря.
Нові проекти і лиховісні прогнози,
Вічні спасителі, котрі накликують грози,
І на півслові обірвана пісня згоря…

Звісно, простіше котитись по схилах додолу.
Вірити в диво. Каятись. Вірити знов.
Стільки ще праці в тому смиренному полі,
Хочеться меду. Та без мозольного болю…
Тягне в провалля незряча немудра любов.

Складно пробитися крізь гуготіння всезнайків.
Словесна трутизна. Думи смутні і лихі.
Хмиз наносили під голосні талалайки,

При битій дорозі безплідна згорьована чайка...
Коло замкнулося. Бідні, тому що глухі.

Наталя Дзюбенко-Мейс.